Najvyšší súd
Slovenskej republiky

2 Sž 49/2006

Rada pre vysielanie a retransmisiu
Kolárska 6, P.O.Box 155,
810 00 Bratislava 1
10 -04- 2007
Podacie číslo: 1695
Číslo spisu:
Prílohy/listy:
Vybavuje:

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Jany Henčekovej, v právnej veci navrhovateľky: **Slovenská televízia,** Mlynská dolina, Bratislava, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu,** Námestie SNP č. 12, Bratislava, o odvolaní navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/309/2006, správne konanie č.: 502-PgO/O-572/2006, zo dňa 6. júna 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozhodnutie odporkyne č. RP/309/2006, správne konanie č.: 502-PgO/O-572/2006 zo dňa 6. júna 2006 **a vec jej v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 2 000,-Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Odporkyňa rozhodnutím uvedeným vo výroku tohoto rozsudku uložila navrhovateľke v súlade s § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.,

vo výške 4 000 000 Sk, slovom štyrimilióny slovenských korún za porušenie povinnosti, ustanovenej v § 35 ods. 6 zákona č 308/2000 Z.z. tým, že zaradila reklamu počas programu „Slovensko hľadá Superstar", ktorý bol vysielaný dňa 30. decembra 2005 o cca 20.00 hod. na tom skutkovom základe, že v uvedenom dni navrhovateľka na programovom okruhu STV 1 prerušila reklamným blokom program „Slovensko hľadá Superstar".

Včas podaným odvolaním sa navrhovateľka domáhala zrušenia uvedeného rozhodnutia s odôvodnením, že predmetné rozhodnutie vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci, pričom správny orgán dospel na základe vykonaných dôkazov k neúplnému a nespoľahlivo zistenému stavu veci a v priebehu konania došlo z jeho strany k procesným pochybeniam zásadného charakteru. Podľa jej názoru Slovenskej televízii ako účastníčke správneho konania bolo odopreté právo účinne sa obhajovať, vzhľadom k tomu, že jej bola poskytnutá neprimerane krátka lehota na vyjadrenie sa k začatému správnemu konaniu a to v dĺžke 15. dní. Taktiež poukázala na to, že odporkyňa nedoplnila dokazovanie navrhnuté navrhovateľkou a to v súvislosti s vypočutím režiséra a producentky predmetnej súťaže ako i v súvislosti s miestnou ohliadkou, čím došlo k porušeniu zásady materiálnej pravdy, tak ako je uvedená v ustanovení § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení. Podľa názoru navrhovateľky program Slovensko hľadá Superstar nebol prerušovaný reklamou, ale reklama bola vysielaná v rámci prestávok prenosu podujatia s prestávkami, a teda v súlade s § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Dôvodila tiež tým, že prestávky počas semifinálovej časti programu Slovensko hľadá Superstar 2 mali svoj funkčný význam, program nebol prerušený z dôvodu zaradenia reklamy, ale z objektívnych, zdravotných, technických či iných dôvodov. Podľa pravidiel musel vysielateľ každému zo súťažiacich zabezpečiť rovnaké podmienky. Prestávka umožnila vysielateľovi skontrolovať techniku, prípadne odstrániť závady na zariadeniach. Skutočnosť, že prestávky neboli umelo vytvorené pre zaradenie reklamy potvrdzuje priebeh finálových kôl, kde prestávky boli z rovnakých dôvodov ako v semifinále a reklama počas ich trvania do vysielania zaradená nebola. Slovenská televízia nemala záujem program umelo prerušovať kvôli reklame, ktorú tam napokon nezaradila. Odporkyňa sa podľa názoru navrhovateľky nevysporiadala pri rozhodovaní s úpravou danej

problematiky v kontexte legislatívy európskych krajín, napriek tomu, že na ňu Slovenská televízia poukázala.

Odporkyňa navrhla potvrdiť napadnuté rozhodnutie. Uviedla, že pokiaľ navrhovateľka v podanom odvolaní namieta viaceré procesné pochybenia zo strany odporkyne, oznámenie o začatí správneho konania bolo odporkyni doručené ako účastníkovi konania dňa 9. februára 2006 s tým, že v uvedenom oznámení bol účastník konania požiadaný, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení, najneskôr do 15 dní odo dňa doručenia oznámenia s upozornením, že ak svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, môže odporca rozhodnúť aj bez tohto stanoviska. S doručeným stanoviskom navrhovateľky sa odporkyňa náležite vysporiadala vo svojom rozhodnutí č. RP/309/2006. Taktiež odporkyňa poukazuje na to, že skutkový stav je náležite opísaný v napadnutom rozhodnutí, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie v zmysle zákona o správnom konaní určuje správny orgán. Navrhnuté dôkazy navrhovateľkou odporkyňa zamietla s odôvodnením, že ich vykonanie by bolo bezpredmetné s ohľadom na predmet správneho konania č. 502-PgO/O-572/2006. Podľa názoru odporkyne zo strany navrhovateľky ide len o účelové tvrdenia, ktoré nezakladajú iný skutkový stav, ako skutkový stav zistený správnym orgánom. Taktiež argumentácia navrhovateľky právnou úpravou vysielania rôznych európskych štátov nie je vo vzťahu k predmetu správneho konania č. 502/PgO/O-572/2006 relevantná. Súlad rozhodnutia č. RP/309/2006 so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činnosti televízneho vysielania a Dohovorom o cezhraničnej televízii je zdôvodnený v napadnutom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v návrhu (odvolaní) a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu odporkyne a písomnými podaniami účastníkov, ako aj po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní

dospel k záveru, že návrhu na zrušenie rozhodnutia je dôvodné vyhovieť.

Z obsahu spisov vyplynulo, že navrhovateľka program „Slovensko hľadá Superstar", ktorý bol vysielaný dňa 30. decembra 2005 o cca 20.00 hod. rozdelila na tri časti, medzi ktorými boli odvysielané upútavkové a reklamné šoty. Odporkyňa posúdila uvedený program, odvysielaný obsahom, formou a funkciou ako uzatvorený celok, na ktorý platil zákonný zákaz zaradiť reklamné šoty a telenákupné šoty a porušenie tohoto zákonného zákazu sankcionovala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia v súdnom preskúmavacom konaní posúdil právne závery odporkyne ako správne a dospel k záveru, že preskúmavaným rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona. Pri rozhodnutí odporkyne, ktoré bolo predmetom súdneho preskúmavacieho konania a bolo vydané na základe zákonom povoleného správneho uváženia (§ 245 ods. 2 OSP) súd preskúmaval, či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Závery odporkyne zodpovedajú zásadám logického myslenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za správny (a v preskúmavaných rozhodnutiach náležite odôvodnený) záver odporkyne, že program „Slovensko hľadá Superstar", odvysielaný v posudzovanom dni zodpovedal zákonnému vymedzeniu pojmu „program" podľa § 3 písm. f) zákona č. 308/2000 Z.z. Ako vecne správny posúdil súd aj ten právny názor, že v súvislosti s aplikáciou § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. nemôže o tom, čo je program zložený zo samostatných častí rozhodovať jeho výrobca pri nerešpektovaní objektívnych kritérií. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ďalej stotožnil so záverom odporkyne, že prerušenie programu v posudzovanom dni nemalo iný funkčný význam ako odvysielanie reklamy v takto umelo vytvorených prestávkach bez ohľadu na to, či išlo o program, vysielaný z vopred pripraveného záznamu alebo o priamy prenos; v ďalších podrobnostiach odkazuje súd na odôvodnenia rozhodnutia odporkyne.

Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovanom programe nešlo o prirodzené vnútorné prestávky programu a zaradením reklamných šotov a telenákupných šotov sa narušila celistvosť, hodnota a charakter programu. Týmto postupom navrhovateľka porušila § 35 ods. 6 zákona

č. 308/2000 Z.z., ktoré porušenie odporkyňa sankcionovala (§ 64 zákona č. 308/2000 Z. z.).

Odporkyňa ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom č. 308/2000 Z. z. Jej prvoradým zákonným poslaním a teda aj prvoradou povinnosťou je presadzovať záujmy verejnosti. Keď teda odporkyňa na základe vyčerpávajúcich skutkových zistení vyslovila v napadnutom rozhodnutí názor, že boli umelo vytvorené prestávky v programe, ktorý svojím obsahom, formou a funkciou tvoril uzatvorený celok a dôvody tohoto názoru zodpovedajú zásadám logického myslenia a správneho uváženia, čoho následkom bolo pri splnení ostatných zákonných podmienok uloženie pokuty, napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne, definovaným v § 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 100 000 Sk do 5 000 000 Sk, ak porušil podmienky na vysielanie reklám a telenákupu. V predmetnej veci bola uložená pokuta v sume 4 000 000 Sk, to znamená vo výške štyroch pätín zákonného rozpätia, teda blízko hornej zákonom určenej sadzby. Súd dospel k záveru, že samotná výška sankcie nebola v rozhodnutí odôvodnená a je v rozpore so zákonom, aj keď odporkyňa neprekročila najvyššiu sadzbu sankcie. Senát najvyššieho súdu je toho názoru, že rozhodnutie o samotnej výške je nepreskúmateľné lebo je zdôvodnené len paušálnou citáciou hľadísk pre uloženie sankcie (§ 64 ods. 2 tretia veta zákona). Zákonom stanovené hľadiská, ako je závažnosť veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti, s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania neboli v rozhodnutí vo vzťahu k uloženej sankcii konkretizované a skutkovo vymedzené, preto ani nie je možné posúdiť zákonnosť uloženej sankcie z hľadísk ustanovených zákonom. Súdu je pritom známe, že rozhodnutiami v roku 2004 – 2005 vo vzťahu k programom vysielaným v prvej sérii „Slovensko hľadá Superstar“ boli uložené sankcie vo výške 500 000 Sk a 1 000 000 Sk. Program, ktorý je predmetom daného konania bol jedným z prvých v novej sérii. Uloženie sankcie vo výške štyroch pätín zákonného rozpätia, súd považuje vzhľadom na blízkosť hornej hranice zákonnej sadzby za takú skutočnosť, ktorá sama osebe vyžaduje náležité zdôvodnenie, a preto

už aj samotný nedostatok dôvodov rozhodnutia vo vzťahu k výške sankcie považuje za ukrátenie na právach sankcionovaného subjektu a je dôvodom pre vyslovenie nezákonnosti rozhodnutia.

S poukazom na uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 OSP zrušil a vec vrátil odporkyni na nové konanie a rozhodnutie.

O náhrade trov rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP. Navrhovateľka bola v konaní úspešná, preto jej súd priznal náhradu trov konania vo výške 2 000 Sk pozostávajúcich zo súdneho poplatku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 21. februára 2007

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Adamovičová